

Pokoj vám dávam...

Keď pôjdete na púť do Svätej zeme, alebo stretnete skupinu hebrejsky rozprávajúcich Izraelitov, budete počuť veľmi známy pozdrav „Šalom“, ktorý po slovensky znamená „Pokoj“. Áno, pokoj bol i je pre židov najväčší dar a súhrn blaha, ktoré človek môže zažiť.

V raji, v prvej vlasti človeka bol skutočný pokoj. Pokoj nie je len protiklad vojny, ale je to stav, keď je všetko v súlade, v poriadku, keď všetko ide tak, ako má ísť, keď je harmónia a súlad. Aj my samy zo svojej skúsenosti vieme, že pokoj strácame vtedy, keď nastáva nesúlad, keď nie je zhoda medzi nami ľuďmi, keď nás prekvapí príroda niečím, čo bežne nebýva a vystraší nás to, alebo nepokoj cítime i ako dôsledok nášho nie dobrého vzťahu s Bohom, pred ktorým máme preto strach. V plnej miere zažil pokoj iba človek v raji. Tam bol stav vzájomného súladu, poriadku ktorý nebol v ničom chybný ani rušený, lebo nebolo ešte zlo na svete.

Pán Ježiš, keď vstal z mŕtvych a zjavil sa učeníkom priniesol im ako Veľkonočný dar práve „pokoj“, a až nápadne často im hovorí: „Pokoj vám“. Áno, pokoj je v skutočnosti najväčší dar a šťastie človeka na zemi. Pán Ježiš nám nesľubuje, že na zemi budeme mať vždy všetkého hojnosť, ani že život bude bez problémov a ťažkostí, skôr naopak hovorí o nepochopení, prenasledovaní, o kríži, ale napriek tomu všetkému nám dáva dar pokoja. Ide tu však o iný pokoj ako si my obyčajne predstavujeme. Sám Ježiš hovorí: „Pokoj vám dávam, ale nie ako svet dáva...“ Jedná sa o iný druh pokoja než má svet. Ježiš myslí na ten pokoj, ktorý iba Boh môže dať. Svet dáva iba relatívny a krátkodobý pokoj. Okrem toho pokoj, ktorý ponúka svet je len pre niektorých, je to pokoj od vojny, pokoj z vedomia, že mám dosť peňazí, že mi nič momentálne nechýba a že mi všetko vychádza podľa môjho plánu a pod.. Boh v Ježišovi nám dáva trvalý pokoj ako stav duše, ktorý človek môže požívať a tešiť sa z neho i vtedy, keď je vo svete neporiadok, nepokoj, zloba i násilie, i vtedy, keď je chorý alebo mu nevychádza všetko podľa toho ako si naplánoval...

Pokoj, ktorý nám prináša Kristus je ovocím vykúpenia. Je to znovu vytvorený stav priateľstva s Bohom. Boh odpustil človeku a prijal ho do svojej rodiny. V duchovnom rozmere Ježiš Kristus vytvoril stav raja, stav istoty, lebo človek môže spočinúť v Bohu, ktorý je Darca všetkých darov a Kráľ kráľov. Ja a Boh už nie sme nepriatelia, ale viac než priatelia, ja som Božím dieťaťom a som presvedčený o Božej priazni a náklonnosti. Už nemusím trpieť výčitkami svedomia, pocitom viny, vedomím svojej slabosti a nedokonalosti, lebo je so mnou Boh. Pokoj však patrí medzi tie dary, ktoré získam len vtedy ak získam toho, kto tieto dary nosí. Pokoj mám vtedy ak mám Ježiša Krista nositeľa a darcu pokoja vo svojom srdci. On je darca pokoja a jeho príchodom získam i všetky ďalšie dary, ktoré vlastní. S ním sa nemusím báť, veď On je všemohúci, s ním všetko dokážem a prekonám, a viem i to, že On ma pozná, chápe a je na mojej strane, je mi naklonený svojou priazňou a láskou. Keď sa mi niečo nepodarí, On mi pomôže, On ma pozdvihne, posilní ma a odpustí mi. Ja som s Bohom a Boh je so mnou a to je súlad raja, to je pokoj po ktorom ľudská duša túži.

Pokoj, ktorý prináša Ježiš je aj súlad medzi ľuďmi. Sám hovorí cez apoštola Pavla, že obetou na kríži zbúral múr rozdelenia, ktorý bol medzi ľuďmi a všetci sa v ňom stali jedno. Už nieto rozdelenia medzi národmi, medzi Židom a Grékom, medzi slobodným a otrokom, medzi mužom a ženou... Veru, tí ktorí uveria a prijmú Krista si navzájom odpúšťajú, hľadajú i nachádzajú jednotu a dobro spoločne nazývajú dobrom a zlo považujú za zlo, žijú v pravde a úprimnosti. Je to zatiaľ pre nás ideál, ale nie nedosiahnuteľný. Ľudia niekedy vo väčšej, či menšej miere a skupine vedeli žiť a niekde i žijú, tak ako to stojí v Písme: „všetko mali spoločné a nebolo medzi nimi núdzných“, lebo ich spájala jedna pravda - viera, jeden krst a rovnaká láska k Bohu, ku Kristovi. Ktosi celú túto myšlienku vyjadril obrazom: Kristus je slnko z ktorého vychádzajú lúče. Lúče sú tí, ktorí mu uveria a čím sú lúče bližšie k slnku tým sú si bližšie aj navzájom.

Pokoj, ktorý prináša Pán Ježiš svojou prítomnosťou je aj istota, že spolu s ním dokážem prekonať dôsledky dedičného hriechu, ktoré poznačujú náš svet. Spolu s ním dokážem prekonať seba, a spolu s ním zvládnem aj to, čo sa odo mňa rozumne očakáva. Nemusím sa báť toho, čo je a bude predomnou, prekážok i ťažkostí, ktoré mi priniesie život na tomto svete. „Zlož svoju starosť na Pána a On sa už postará...“ – spievame v žalme a vyjadrujeme tým našu vieru a teraz už v plnej miere, že Pán sa postará. Nezabavuje nás to síce našej zodpovednosti, ale dáva nám to istotu, že na to, čo stojí predomnou ako balvan a neprekonateľná prekážka, že na to už nie som sám a keď nebudú stačiť moje prirodzené sily a schopnosti určite mi On sám pomôže svojou nadprirodzenou mocou. Toto vedomie mi dáva slobodu, lebo viem, že nezávisí všetko len odo mňa. Áno, sme naučení brať si všetko na krk, zaťažovať sa jarmom svojej dôležitosti a preto sme veľmi sklamaní, keď to nie je tak ako sme očakávali a dúfali. Akési presvedčenie, či túžba byť nezávislým tvoriteľom a tvorcom svojho osudu je stále v nás. Ale keď každý z nás je tvorcom a tvoriteľom tak potom kde nájsť súlad rôznych možných ba i protichodných a krížiacich sa osobných plánov a ambícií, keď každý chce svet i život podľa seba?! A okrem toho sme neslobodní a nepokojní, lebo sa dívame okolo seba. Dívame sa na ľudí okolo nás s vedomím že musia s nami súhlasiť, alebo že musíme byť takí ako sú oni... Často sa práve im zodpovedáme, hoci si to ani neuvedomujeme, za to, čo robíme a to nás obmedzuje. Kto uverí v Boha a v jeho všemohúcu moc i prozreteľnosť, že On - Boh všetko vie, ten sa nechá Bohom viesť. On bude ten Jeden a bude ten najdôležitejší. Iba jemu sa budeme zodpovedať a On sám nás bude dávať do súladu i vzájomnej jednoty. Vtedy sa naplnia slová: „Zlož svoju starosť na Pána a On sa už postará...“ a my budeme slobodní a zároveň jedno v Bohu, v Kristovi našom Pánovi.

Mário Orbán

Vedzte, že náš Pán je Boh: on je náš stvoriteľ a jemu patríme, sme jeho ľud a ovce z jeho stáda. (Ž 100,3)

Štvrtú veľkonočnú nedeľu vyhlásil v roku 1964 pápež Pavol VI. za Deň modlitieb za kňazské a rehoľné povolania. My ju voláme Nedeľou Dobrého pastiera. Je dnes potrebné prosiť o duchovné povolania?

Dospievajúci syn sa po svätej omši spýtal matky, prečo by sa mal modliť za duchovné povolania. Bolo by zaujímavé zistiť, kto a koľko sa modlí vo farnosti za kňaza a nové povolania. Rodičia, ako by ste zareagovali, keby vám dieťa povedalo, že sa chce stať kňazom, rehoľnou sestrou, rehoľným bratom? K akým myšlienkam nás priviedlo stretnutie s niekým, kto si vyvolil duchovné povolanie a poznáme ho zo školských lavíc, spolu sme vyrastali a mnohé nás spájalo?

Nie je fráza, že Bohu zasvätení sú vďační tým, ktorí sa za nich modlia. Iba Boh vie, ako vrúcne sa za kňazov a rehoľníkov modlia ich rodičia. Istý misionár zdôraznil, že okrem materiálnej pomoci mu v jeho misijnej činnosti najviac pomáhalo, keď dostal list od známych z domova, ktorí písali, že na neho myslia v modlitbe. Zvlášť ho potešili modlitby detí a mužov.

Na Slovensku je spolu podľa dostupných údajov 3 199 duchovných všetkých cirkví. Je to veľa, či málo? Záleží od uhla pohľadu. Ako vníma spoločnosť prínos tých, ktorí sa zriekli vlastnej rodiny a slobodne sa rozhodli pre duchovný stav? Vždy platilo a platí, že čím viac ľudí vidí v zasvätených Krista, tým viac si ich jedni ctia a druhí nenávidia. Čím menej žijú podľa Krista, tým bolestnejšie to nesú veriaci, ale tým radostnejšie nepriatelia Krista a Cirkvi. Medzi Dvanástimi bol aj Peter, ktorý zaprel Ježiša, Ján, ktorý bol skôr mladík ako muž, Jakub, ktorý prvý zomrel mučeníckou smrťou, Ondrej, ktorý vraj mal kolená od modlenia tvrdé ako skala, Matúš, ktorého Ježiš povolal ako mýtnika... i Judáš, ktorý sa stal zradcom. Ježišovi pomáhali viaceré ženy. Medzi ne patrila po svojom obrátení i Mária Magdaléna. Každý z vymenovaných bol osobne povolaný Kristom. Aj dnes Boh volá mnohých do svojej služby v Cirkvi. Túto ponuku môžu slobodne a veľkodušne prijať, potvrdiť svojím „áno“ a svoj život naplniť láskou, akej učí Kristus.

Modlime sa za duchovné povolania, lebo je veľa pravdy na tom, že veriaci majú takých kňazov, akých si vymodlia.

Lubomír Stanček

Ludia sa nerodia jednoducho do sveta, nie sú vyvrhnutí slepo na našu planétu. Ľuďom vkladajú ľudí do rúk. Ľuďom zverujú ľudí. Ľudia sú zodpovední za ľudí.

Proces zrodu človeka začína láskou dvoch ľudí, ktorá vytvorí nového človeka. Každý človek, ktorý prichádza na svet, má neodškriepiteľné právo na otca a matku.

Právo na domov, právo na lásku, právo na ľudské teplo, právo na bezpečie. Iba pod bezpečnou ochranou ľudí, ktorí ťa milujú, môžeš sa ľudsky rozvíjať.

Vtáča, ktoré vyhodia z hniezda, zahynie. Dieťa, ktoré nikto neobjíme, zamrzne.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Úmysly Apoštolátu modlitby Máj 2007

Všeobecný: Aby sa všetci kresťania podľa príkladu Panny Márie nechali viesť Božím slovom a aby vždy zostali vnímaví na Pánove znamenia vo svojich životoch.

Misijný: Aby v kňazských seminároch a inštitútoch zasväteného života na misijných územiach nechýbali dobrí a osvietení učitelia.

Úmysel KBS: Aby sme si Božiu Matku uctievali aj ako našu Matku a Kráľovnú neba a zeme.

Spovedanie pred prvým piatkom

Utorok od 16:00 Streda od 17:00
Piatok od 16:00

Spovedanie pred birmovkou Sobota od 13:30 do 16:00

Sväté omše v týždni po 4. Veľkonočnej nedeľi

1.V. utorok

18.00 + Róbert Vavrinčík, dc. Dagmar a rodičia

2.V. streda

18.00 za zdravie rodiny

4.V. piatok - prvý piatok

18.00 + Rudolf Polakovič (30dní)

5.V. sobota

18.00 + Štefan Slezák, manž. Vilma a syn Viliam

Upratovanie kostola č.d. 354 - 387

6.IV. 5. Veľkonočná nedeľa

8.00 + Ján Pojezdál a rodičia

9.15 + na úmysel

14.30 Sv.omša s udeľovaním Sviatosti birmovania

Liturgický kalendár

30.IV. pondelok	sv.Pius V., pápež
1.V. utorok	sv.Jozef, robotník
2.V. streda	sv.Atanáz, biskup a učiteľ Cirkvi
3.V. štvrtok	sv.Filip a Jakub, apoštoli
4.V. piatok	sv.Florián, mučeník, sv. Silván, biskup
5.V. sobota	sv.Gotthard, biskup

Tento pokrm posilňuje naše srdce a tento nápoj ho obveseľuje.

Sv. Ambróz

CHLIEB A VÍNO

Chlieb a víno, ktoré Pán použil pri Poslednej večeri na premenenie vo sviatosť svojho tela a krvi, boli normálnou súčasťou slávnostnejšej hostiny. Jedlo a nápoj, ktoré slúžia na udržanie ľudského života, samy osebe už naznačujú závislosť človeka. Bez jedenia a bez pitia by nebolo života. A tak už len tým, že si sadáme za stôl, aby sme sa nasýtili, nepriamo vyznávame, že nemáme zdroj života priamo v sebe.

Zatiaľ čo chlieb bol základnou potravinou a nenahraditeľnou súčasťou každého jedla, víno patrilo v Ježišových časoch skôr na slávnostné príležitosti. Chlieb dáva človeku potrebnú silu pre život a pre prácu, no víno obveseľuje srdce človeka (porov. Ž 104,14-15). Známy španielsky biblista Luis Alonso Schökel nazval chlieb každodennou prózou, zatiaľ čo víno nazval sviatočnou poéziou, ktorá chráni život pred zovšednením.

Z tohto pohľadu patria chlieb a víno k sebe ako dve strany jednej skutočnosti. Chlieb je znamením nevyhnutne potrebného, a zaiste preto ho Pán zaradil do modlitby Otče náš ako výraz pre všetko potrebné pre každodenný život (porov. Lk 11,3). Lámať chlieb je tiež gestom lásky a milosrdenstva voči človeku v núdzi, symbolom delenia sa o všetko potrebné pre život. Víno je zase symbolom ducha a radosti, symbolom priateľstva a vzájomnej lásky. Svadobné víno v Káne Galilejskej je znamením radosti z príchodu Mesiáša. Jeho množstvo zároveň poukazuje na božskú premiéru jeho lásky, ktorá nekonečne presahuje všetky potreby človeka. Ako píše sv. Gregor z Agrigenta: „Tí, čo jedia tento chlieb a pijú toto mystické víno, sa skutočne radujú a jasajú a môžu volať: „Vložil si radosť do nášho srdca.“

Symbolika chleba a vína nás teda upozorňuje na dvojaký úžitok z Eucharistie: je nevyhnutná pre život, ale súčasne je zdrojom radosti, ktorá pramení z Ježišovej nekonečnej lásky k nám.

P. Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

V máji si osobitným spôsobom, tzv. májovými pobožnosťami uctieваме Pannu Máriu. A to aj napriek tomu, že v tomto mesiaci nie je v liturgickom kalendári nijaký väčší mariánsky sviatok. Sú v ňom iba dve nepovinné spomienky: Panny Márie Fatimskej - 13. mája a Panny Márie Pomocnice kresťanov - 24. mája. Odkiaľ teda pochádza a k čomu nás vedie májová mariánska spiritualita?

Mesiac máj je v Cirkvi oddávna mesiacom Panny Márie. Iniciátorom mariánskeho mesiaca v modernom chápaní, čiže s pobožnosťami na každý deň, bol jezuita Dionisi svojim dielom Mese di Maria, vytlačenom vo Verone (Taliansko) r. 1725. Pápeži, napríklad Pius VII., Gregor XVI. a Pius IX. obdarúvali májové pobožnosti odpustkami. Pobožnosti v mesiaci máji vo svojich dokumentoch odporúčali najmä pápeži Lev XIII. a Pius XII. Pápež Pavol VI. 30.4.1965 vydal encykliku Mense Maio, v ktorej povzbudzuje veriaci ľud k týmto pobožnostiam, aby ich obetovali za šťastné zakončenie koncilu a zároveň za vyprosenie pomoci na uskutočnenie koncilových ustanovení a za pokoj vo svete, keďže v tých rokoch bol ohrozený mier (Kráľovná mája, zostavil Vincent Malý, LÚČ, Bratislava 2000, str. 3 - 4).

V tomto roku celý mesiac máj spadá do veľkonočného obdobia. Je to časť liturgického roka, v ktorom prežívame skutočnosť smrti a zmŕtvychvstania Ježiša Krista. Oslavujeme v ňom zavŕšenie vykupiteľského poslania Božieho Syna, s ktorým je vďaka vôli nebeského Otca neodlučiteľne spojená úloha Panny Márie. A preto aj úcta k nej má svoje právoplatné miesto v tomto období. Panna Mária vo vzťahu k Ježišovi nikdy nestojí v popredí, no vždy je s ním vnútorne veľmi úzko spojená a nenahraditeľne spolupracuje s jeho poslaním. Vo Svätom písme nachádzame zmienku o nej tam, kde je to potrebné. Tak je to aj v texte o živote prvotnej Cirkvi. V Skutkoch apoštolov čítame, že po Ježišovom nanebovstúpení sa apoštoli vrátili z Olivovej hory do Jeruzalema a vystúpili do hornej siene, kde sa zdržiavali Peter a Ján, Jakub a Ondrej, Filip a Tomáš, Bartolomej a Matúš, Jakub Alfejov, Šimon horlivec a Júda Jakubov.

Títo všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi (Sk 1,13 - 14). Panna Mária teda nepovažovala po Ježišovom nanebovstúpení svoju úlohu tu na zemi za skončenú. Veď tesne pred Ježišovou smrťou jej Boží Syn zveril nás všetkých. Nie je teda už len Božou matkou, ale i Matkou Cirkvi, Potešením zarmútených, Pomocnicou kresťanov... Práve preto zostáva aktívne prítomná vždy tam, kde ide o toto poslanie. Okrem konkrétnej praktickej každodennej pomoci prvému kresťanskému spoločenstvu veriacich nikdy nechýba ani vo chvíľach spoločnej modlitby a slávenia Eucharistie. Preto je v Cirkvi už od začiatku veľmi živá prax modlitieb a pobožností k Panne Márii. V jej prítomnosti sa môžeme nielen cítiť oveľa bezpečnejšie vo všetkých krížoch života - ako pri láskavej a starostlivej matke -, ale sa od nej aj učiť umeniu modlitby, či už osobnej alebo spoločnej.

Modlitbe sústredenej, pokojnej, vrúcnej, vytrvalej a plnej bezhraničnej dôvery v Boha. V hornej sieni - teda vo Večeradle, kde Ježiš slávil s apoštolmi Poslednú večeru a prvú svätú omšu, bolo to miesto modlitby veriacich s Pannou Máriou. Práve tam v deň Turíc dostali Ježišom prisľúbenú posilu Ducha Svätého, vďaka ktorej sa stali neohrozenými ohlasovateľmi Krista. Aj tento dar zostúpil na zem vďaka mocnému príhovoru Panny Márie uprostred zhromaždenej Cirkvi.

Ak dnes konštatujeme, že prežívame veľmi búrlivé obdobie najrôznejších premien ľudskej spoločnosti a preto neraz i upadáme do pokušenia beznádeje a rezignácie, o to viac potrebujeme vytvárať mocné spoločenstvo živej viery a lásky. V ňom budú všetky naše modlitby a obety umocnené príhovorom našej nebeskej Matky, ktorá je aj v súčasnosti aktívne prítomná uprostred modliacej sa Cirkvi.

Aj keď je mesiac máj zvlášť zasvätený úcte k Panne Márii, neznamená to, že by sme ju mali v iných mesiacoch roka zanedbávať. Naopak májové pobožnosti nás majú povzbudiť a obnoviť v horlivosti v tejto úcte počas celého roka. Využime teda čo najlepšie tento mesiac Panny Márie a načerpajme do svojich sŕdc novú posilu pre hlbší duchovný život prostredníctvom tej, ktorú nám dobrý Boh dal za matku a sprostredkovateľku mnohých milostí.

Stanislav Lieskovský

ŠOŠOVICA V starovekom Grécku prešibaný filozof Aristipus zistil, ako ľahko sa dá dostať na kráľovský dvor, stačí zalichotiť tyranskému vládcovi Denysovi. Aristipus hľadel povýšenecky na niektorých svojich menej prosperujúcich kolegov filozofov a múdrych mužov, ktorí sa k tomu nepónížili.

Jedného dňa uvidel svojho kolegu Diogena, ako si pripravuje jedlo. Pohrdavo sa mu prihovoral: „Keby si sa aspoň trochu naučil lichotiť kráľovi, nemusel by si teraz umývať šošovicu.“

Diogenes pomaly zdvihol hlavu a rovnakým tónom mu odpovedal: „A ty, keby si sa naučil žiť na šošovici, nemusel by si lichotiť kráľovi.“

Lož je útočiskom pre slabých. Odvážny človek sa pravdy nebojí.

J. C. Macaulay

Sv.Pachomius

15.máj

Kráľovský orol - tak znie v origináli koptské meno Pachomius, ktoré dali svojmu synovi chudobní rodičia. Sv. Pachomius naplnil jeho význam. No nie nazhromaždením majetku či panovníckych hodností. K jeho menu pripisujú historici vzácnejší titul - „zakladateľ kláštorného života“.

Pachomius sa narodil roku 287 v Sne v Hornom Egypte. Rodina žila v skromných pomeroch, preto syn nedostal vyššie školské vzdelanie. Rodičia boli pohania a Pachomius by bol kráčaľ v ich šľapajach, keby sa

nedostal ako násilne zverbovaný regrút do oddielov rímskeho cisárskeho vojska. K pochytaným adeptom armády sa velitelia správali veľmi hrubo. O to vďačnejšie prijímal Pachomius prejavy nezištnej lásky, ktorých sa mu dostalo od kresťanov po príchode do Téb v Egypte. Kristovi nasledovníci sa tu starali o zverbovancov a nosili im jedlo. Pachomius sa usiloval dozvedieť viac o príčinách tejto obetavej dobročinnosti, a tak po prvý raz počul o Kristovi. Krátko nato cisár Maximilán utrpel porážku a Pachomius sa ocitol na slobode. Nevrátil sa však domov, ale vydal sa na cestu do dnešného Kasru es-Sajád, kde žili kresťania. Tu ho miestny kňaz poučil o viere a pokrstil ho. Pachomius krátky čas žil v dedine a pomáhal ostatným. No čoraz viac ho priťahoval mníšsky život, ktorý v tom čase nepredstavovala modlitba a práca v spoločenstve kláštora. Mníchom sa človek stal, keď sa pripojil k skúsenejšiemu pustovníkovi, nazývanému abbas (otec). Pachomius teda vyhľadal pustovníka Palamona a uprosil ho, aby mohol zotrvať v jeho blízkosti a učiť sa pustovníckemu životu. Často odchádzal do samoty blízkej púšte, aby rozjímal a rozprával sa s Bohom. Tam dostal vnuknutie, aby sa usadil sám a postavil si obydlie. Roku 325 si na brehu Nílu zriadil chyžu. Onedlho prišlo za ním mnoho koptských sedliakov, aby ho nasledovali. Pachomius pre nich vybudoval drevený dom a viedli spoločný život podľa vzoru prvej kresťanskej obce v Jeruzaleme. Tak vznikol prvý kláštor. Jeho vonkajším znakom bol múr s jedinou bránou, ktorá spájala spoločenstvo s okolitým svetom. Obyvatelia kláštora, nazývaní komobiti - spoločne žijúci -, sa riadili podľa presných pravidiel. Okrem duchovných cvičení sa venovali práci. Výrobky predávali a z nich udržiavali kláštor a podporovali chudobných. Mnísi boli takmer výlučne laici. V spoločenstve platil príkaz mlčanlivosti, takže sa dorozumievali iba posunkami. Veľký dôraz sa kládol aj na poslušnosť.

Pachomius nebol veľký mysliteľ, ale praktický muž. Okrem múdrych pravidiel slúžil príkladom vlastného života. Jeho regula mala vecný charakter, čerpal z nej však aj sv. Bazil, Augustín, Benedikt či Ignác z Loyoly. Pachomius za svojho života založil deväť kláštorov. Keď sa jeho sestra zaujímala, ako sa mu vodí, odmietol stretnúť sa s ňou, no pozval ju viesť rovnaký život. Výzvu prijala, a tak jej postavil dom v blízkosti jedného zo svojich kláštorov. Onedlho sa tento kláštor zaplnil pannami a vdovami túžiacimi po zasvätenom živote v spoločenstve.

Pachomius zomrel pri morovej epidémii roku 347. Keďže nechcel, aby sa na mieste jeho posledného odpočinku postavilo mauzóleum, prikázal svojmu učeníkovi Teodorovi, aby jeho telo po smrti ukryl na neznáme miesto. Preto miesto, kde je pochovaný, dodnes nepoznáme.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku